

Ved 1. behandling henvistes tillægsbevillingsforslaget uden forhandling til *finansudvalget*.

Et *flertal* af finansudvalget (det konservative folkeparti, venstres og det radikale venstres medlemmer af udvalget) indstillede lovforslaget til vedtagelse uændret.

Et *mindretal* (socialdemokratiets medlemmer af udvalget) ville afholde sig fra at stemme vedrørende en tekstanmærkning om forhøjelse af tilsagnsrammen for lån i henhold til loven om støtte til tilvejebringelse af kollegier. Vedrørende den af regeringen gennemførte spareplan på 225 mill. kr. ville man ved 2. behandling redegøre for sin stilling.

Et *andet mindretal* (socialistisk folkepartis medlem af udvalget) udtalte, at hans parti kunne medvirke til gennemførelse af lovforslaget med undtagelse af de deri opførte bevillinger til militære formål. Man ville ligeledes undlade at stemme for tekstanmærkningen om forhøjelse af tilsagnsrammen for lån i henhold til loven om støtte til tilvejebringelse af kollegier.

Ved 2. behandlingen sagde *Lysholt Hansen* (S), at socialdemokratiet ville afholde sig fra at stemme for en tekstanmærkning vedrørende kollegielån, da man havde ønsket en anden udvikling i kollegiebyggeriet. Han kritiserede endvidere den måde, hvorpå folketinget var blevet underrettet om regeringens spareplan på 225 mill. kr. Efter at finansloven var vedtaget, blev planen uden nogen specifikation den 4. juni 1969 meddelt finansudvalget. Kort tid efter fik man angivelsen af beløbene på de forskellige ministeriers hovedkonti. Hans parti havde bedt om en nærmere redegørelse, men havde blot fået at vide, at besparelserne til sin tid ville blive registreret på tillægsbevillingsforslaget for 1969-70. Han erkendte, at finanslovens beløb kun gav ministrene en ret, men ikke en pligt til at bruge beløbet. Når man gennemfører en egentlig besparelsesplan, der medfører ændringer af praksis på en lang række områder, så burde den forelægges for folketinget, sådan at oppositionen fik lejlighed til at markere sin stilling f. eks. ved en ekstraordinær tillægsbevillingslov.

Poul Dam (SF) tog afstand fra militærbevillingerne, som man ville stemme imod, medens man ville afholde sig fra at stemme for så vidt angik lånene til kollegiebyggeri. Han mente ikke, at det kunne fortsætte med den ordning, at regeringen, efter at finansloven var vedtaget, igangsatte en spareplan, der var i strid med finansloven, uden at folketinget blev spurgt.

Finansministeren citerede Stauning for den opfattelse, at statsadministrationen burde spare, hvor det var muligt, sådan at de enkelte bevillingssummer ikke blev udnyttet fuldt ud. Ministeren ville ikke lase nogen fremtidig regerings hænder med hensyn til at gennemføre besparelser inden for et finansår.

Derefter vedtoges lovforslagets paragraffer med eller uden afstemning, hvorefter forslaget overgik direkte til 3. behandling.